

Mati gre hitro v izbo, pokara otroke, zakaj ji niso že prej naznanili, in uredi vse, kar je bilo potrebno.

Babica pa je rekla otrokom: »Alo, zdaj pa le brž k meni, da molimo prvokrat na novi molek za zdravje in srečo dobre tete, ki se je tako lepo spomnila mojega godú.«

»Saj orehi so naši, kaj ne, babica? Teh tako ne morete vi tretí.«

»Seveda. Pa le brž se pripravite k molitvi.«

Pobožna in hvaležna molitev je kipela proti nebu.

Kako je babica svoj god obhajala v novih nogavicah, povem drugič. Danes je že prepozno.

P. Bohinjec.

Četrta zapoved.

Uboga kmetica, vdova, je pridno prela, da bi mogla izšolati svojega sina. Sin je bil priden in je dosegel dobro in častno službo. Nekoč je napravil imenitno gostijo ter povabil odlično gospôdo. Gostje so se čudili lepi hišni opravi, le dve reči jim nista prav ugajali, češ, da se ne vjemata kaj z drugim lepoticjem: bila je pod krasnim ogledalom čisto prostaska grčeva palica, pri mizi pa na prvem prostoru starikast stol z visokim naslonilom in novo prevlako. To dvoje je slehernega zanimalo in zvedavo so popraševali, kaj neki pomeni. Gospod pa jim pojasni: »Ko sem zapustil materino hišo, nisem imel ničesar, kakor to-le palico. Na tem-le stolu pa so nekdanj preli moja ljuba mati in prislužili toliko, da sem mogel hoditi v šolo.« — Ko so bili vsi gostje zbrani, jih prosi, naj bi smel iti še po jednega gosta. Naglo se zopet vrne; za roko pripelje staro, sključeno ženico v kmečki obleki in jo posadi na stari stol, na prvi sedež. Bila je to njegova ljuba mati, ki jo je tako častil.

